

[Henning Andersen]

Resten af de ressourcer, den kreativitet, den virkelyst, som skal udfoldes, skal udfoldes i den private sektor, og den skal opmuntres mest muligt dertil.

En omfordeling mellem den offentlige og den private sektor er et mål, som vil kunne nås, hvis vi fører en fornuftig statslig budgetpolitik, således som der er lagt op til med finanslovsforslaget for 1990.

En anden form for omfordeling skal ske mellem de forskellige offentlige udgifter. På områder, hvor udgifterne stiger, er det nødvendigt at gennemføre effektiviseringer eller omprioriteringer for at fastholde det uændrede udgiftsniveau. Udgiftsniveauet er fastholdt reelt uændret i forhold til finansloven for 1989, det vil sige, at den samlede ramme er 229 mia. kr.

At fastsætte denne uændrede ramme indebærer, at egentlige besparelser er nødvendige. Disse besparelser skal nås ved videreførelse af det personalepolitiske program, som iværksattes allerede sidste år, og som indebærer en gradvis mindskelse af antallet af offentligt ansatte.

Det har allerede vist sig, at væksten i antallet af ansatte i staten er faldet lidt. Totalt set er antallet af ansatte i den offentlige sektor stabiliseret. En lille forøgelse af de ansattes antal i kommunerne modvirker det reelle fald, som er sket i staten.

Den lange række af afbureaukratiseringsforslag, som regeringen fremsatte med sit lovprogram i sidste uge, vil indebære, at ca. 700 årsværk kan spares i 1990, og at dette antal gradvis vil stige til ca. 3.000 i 1993.

Det er klart, at ændringer i antallet af offentligt ansatte og ændringer i arbejdsrutiner og sagsgange skal ske i samarbejde med de ansattes organisationer. Jeg tror, at der er vilje og forståelse for målet, men selvfølgelig kræver den endelige realisering stadig forhandling på grundlag af nytænkning også hos de ansattes organisationer.

Effektivisering sker i øvrigt også ved indførelse af ny teknik og måske i særlig grad her.

Det er meget positivt at følge, hvordan afbureaukratiseringsprogrammet realiseres. Allerede i sidste samling vedtog vi love, som giver mindre offentlig administration, som styrker forbindelsen mellem borger og offentlig myndighed, som giver bedre service, og som giver kortere sagsgange. Jeg tænker her bl.a. på ned-

læggelsen af Hovedstadsrådet. Den administrative sammenlægning af departementer i Skatteministeriet er et andet godt eksempel, ligesom den aftale, som nu er ved at blive udmøntet i lovgivning om skatteforvaltning og kommunernes andel heri, er et skridt i den rigtige retning mod en mere enkelt opbygget og vel fungerende offentlig sektor.

Offentlige investeringer er stadig nødvendige, men skal – som alt andet, vi foretager os – afpasses efter de samfundsmæssige muligheder. Statens investeringsniveau vil være så godt som uændret i forhold til sidste og indeværende år.

I forbindelse med investeringsovervejelser dukker ideer til salg af statslige aktiver op. Regeringen indgik sidste år aftaler om salg af statslige aktiver, som indebærer, at der skal ske salg også i 1990. Forslaget til finanslov for 1990 indeholder yderligere forslag til privatisering.

Der er fra oppositionens side ført nogle skrækkampagner mod salg af statslige aktiver eller privatisering. Debatten får ofte en form, som er helt ude af proportioner, når der sammenlignes med det reelle indhold i regeringens tanker. Nogle mener, at det vil være forrykt at sælge overskudsgivende statslige virksomheder. Andre mener, at det ikke vil være muligt at sælge virksomheder, som beskæftiger tjenestemænd. Igen andre mener, at salg af virksomheder kun sker for at hente en engangsgevinst hjem til statskassen. Ingen af disse kritikere har ret.

Grundtanken i ideen om at privatisere er, at kun det, der er samfundsmæssige interesser i at eje og drive i offentligt regi, skal ejes og drives offentligt. Alle andre virksomheder, som vil kunne drives mere rationelt eller forretningspræget, kan omdannes til aktieselskaber med henblik på at sælge dem.

Det er af sagkyndige overvejet, hvorvidt det kan lade sig gøre at sælge virksomheder, der beskæftiger tjenestemænd. Det er ikke generelt umuligt. Når det sikres, at en vis andel af et selskabs aktier fortsat ejes af staten, er tjenestemændenes rettigheder sikret.

Diskussionen om overskud og underskud ved drift og salg er der heller ikke så meget hold i.

En overskudsgivende statslig virksomhed, som staten påtænker at sælge, vil selvfølgelig skulle indbringe en pris, som modsvarer den